

VZLET

ČASOPIS  SOKOLSKÉ  ŽUPY

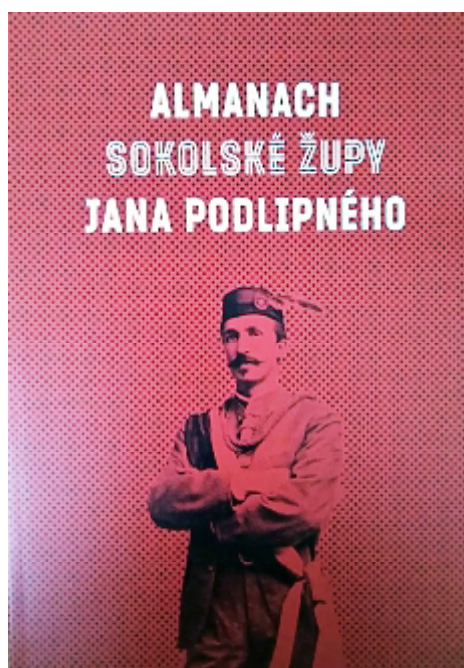
JANA  PODLIPNÉHO

ROČNÍK PK 27

ČÍSLO 1

ROK 2021

TŘICET LET OD OBNOVENÍ SOKOLA



Počátek roku 2020. Župa Jana Podlipného se připravovala na důstojnou oslavu třiceti let od obnovení Sokola. V květnu ve spolupráci se župou Barákovou chystala akademii v budově Sokola na Královských Vinohradech. Vystoupení cvičenek, cvičenců, dětí v jednotlivých skladbách, přednášky o historii, loutkové divadélko, koncert smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha. V únoru předsednictvo župy mne pověřilo sestavením almanachu, v němž by jednotlivé tělocvičné jednoty ukázaly, čím za oněch třicet let prošly, a čím se mohou pochlubit. Požadoval jsem jistou strukturu textu v rozsahu alespoň 2 stránek formátu A4. Člověk miní, Covid 19 – virová pandemie – mění. Nejprve přesun na listopad. A i ten listopad se neuskutečnil.

Je počátek ledna 2021 a já mám v ruce pěkně vypravenou knížku „Almanach sokolské župy Jana Podlipného“. V úvodu připomíná osobnost Jana Podlipného, okolnosti znovuuštění Sokola v roce 1990 a datum 8. října. Den, který se stal v roce 2019 Památným dnem sokolstva. A také obnovení župního časopisu Vzlet.

Následují stránky jednotlivých jednot župy. Je jich zde 19. Každá z jednot procházela svízelnými počátky, kdy se jednalo o znovuzískání budov, majetku. Jsou uváděna jména těch, kteří stáli u zrodu. Povětšinou sokolové pamatující i komunistickou likvidaci sokolské organizace po roce 1948. Závěrečné slovo v textu knížky dostali starosta župy br. Pokorný a župní náčelníci bratr Čížkovský a sestra Fischerová.

Rozsahově se stránky jednotlivých jednot liší. V každé jednotě je něco jiného, čím se pochlubit. Můj původní předpoklad, že se sejdou texty do 14 dnů byl velmi naivní. Ne každá jednot poskytl texty v požadovaném termínu. Pokud nepomohly mé urgencye, zatlačil bratr Pokorný z pozice starosty župy. Bylo nutno dohledávat informace z údajů na internetu. K jednotlivým pracovním verzím byly připomínky, doplňovaly se fotografie. Texty se upravovaly po stránce obsahové a gramatické. Velmi cenné byly připomínky bratra Šilhána. Stylistickou a formální stránku měla posléze na starosti sestra Jagošová, na konečné úpravě se podíleli bratr Štěpánek a sestra Křížková. Velmi jim děkuji. Zavírám knížku. Děkuji všem, kteří pohotově poskytli texty.

Ale také děkuji všem těm, kteří dovedli a dovedou dění v jednotách zachytit písmem, dovedou a činí tak. Dovedou zachytit to, co bylo děním dneška, ale s odstupem času se stává historií. Vy, funkcionáři jednot, prosím, podporujte je. Nechť přispívají do kronik jednot, do archivů, ale také do župního časopisu, do Vzletu vším tím, čím se jednoty mohou pochlubit.

Vladimír Richter

Poznámka redakce: Pokud máte zájem o výtisk Almanachu do své knihovny, ozvěte se tajemníkům župy Jana Podlipného, které naleznete na www.zpodlipneho.cz.

ÚVODNÍK ŠÉFREDAKTORKY

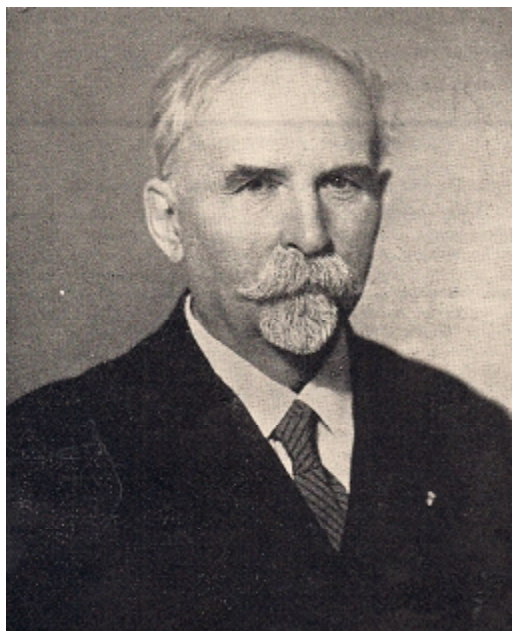
Vážení a milí čtenáři, sestry a bratři,
jsem moc ráda, že jste se pustili do čtení prvního letošního Vzletu. A že je co číst! Jaké bylo mistrovství v judu pořádané v Praze? Víte, že ve vršovickém Sokole se cimbalová muzika pustila do besed u cimbalu formou živého vysílání? To je jen malý výběr z obsahu celého čísla. Na jeho konci Vás tentokrát čeká malé cvičení mozkových závitů – křížovka!

Nezapomněli jsme ani na významná výročí. 15. ledna 1871, přesně před 150 lety, se narodil župní náčelník Augustin Očenášek. Slaví také naše župa – krásné 30. výročí od jejího znovuoživení. K tomuto jubileu právě vychází Almanach sokolské župy Jana Podlipného, který vřele doporučuji do každé sokolské i nesokolské knihovny.

Přeji Vám, abyste si v tomto čísle Vzletu našli něco, co Vás zaujme nebo potěší anebo od obojího trochu. A přeji Vám také, abyste i během všedních dní uměli najít maličkosti, které Vám udělají radost. Ať už je to cokoliv...

Se sokolským nazdar

Anna Jagošová

VÝZNAMNÁ ŽUPNÍ VÝROČÍ**150 LET OD NAROZENÍ VÝZNAMNÉHO ČINOVNÍKA NAŠÍ ŽUPY AUGUSTINA OČENÁŠKA**

15. 1. 2021 uplynulo 150 let od narození významného činovníka naší župy, bratra Augustina Očenáška. Narodil se 15. ledna 1871 a zemřel 24. září 1942. Byl to český tělovýchovný pracovník, zakladatel sokolské rytmiky. Vycházel z Dalcrozova tělocvičného systému.

Na jaře roku 1890 vstoupil do Sokola v Záluží. Na podzim roku 1892 přestoupil ze Sokola Smíchov do Sokola Žižkov. Mezi léty 1896 až 1900 byl náčelníkem sokola Žižkov. V letech 1897–1900 byl náčelníkem v župě Středočeské II. okrsku (Žižkov, Záběhlice, Hostivař, Uhřetěves, Nedvězí, Říčany, Mnichovice) a současně místonáčelníkem župy. Náčelníkem župy byl tehdy br. Rudolf Bílek. V letech 1910–1913 a 1919–1928 zastával funkci župního náčelníka.

Do prvního období spadá župní slet na Královských Vinohradech, župní závody 1911, VI. slet všesokolský 1912 se samostatným vystoupením župy o jedné z předsletových nedělí jako náhrady za zakázané cvičení žactva středoškolského. Muži tehdy vystoupili s kládami, ženy s kroužky a mimo to bylo přidáno první provedení

sletové scény Marathón. Cvičením s kládami také zakončila župa s úspěchem VI. slet.

Do druhého období Očenáškovy náčelnictví spadá župní slet 1924 na vrchu Žižkově na oslavu 500. výročí smrti Jana Žižky. Potom VII. a VIII. slet všesokolský se všestrannou podporou (zvláště žen) sletové scény „Kde domov můj“, zavedením štafetového běhu celým územím župy s vlajkou a vloženým silničního závodního běhu štafetového mužů i žen na 1800 m (desetičlenná okrsková družstva). V tomto období byly také realizovány zájezdy na Slovensko 1921 a 1928. Pro churavost a věk (57) odstoupil A. Očenášek na jaře 1928, aby mohl do čela župy vstoupit muž v plné síle, bývalý slavný mezinárodní závodník, br. Svatopluk Svoboda, dosavadní župní místonáčelník.

Oldřich Uhlyarik: Župní náčelník – Augustin Očenášek

Vzpomíná-li naše župa význačnějším způsobem životního jubilea bratra Augustina Očenáška, vzpomíná svého nezapomenutelného župního náčelníka. Uveřejněný seznam prací obeznámí nás s rozsahem a hloubkou vykonané a dosud konané práce. To jest dar nám všem k dobru naší činnosti sloužící.

Činnost bratra Očenáška v župě zanechala světlou stopu. Vliv jeho činnosti na župu byl dvojitý: vnější (vyplývající z rozsáhlé činnosti úřední a ve složce vyšší) a vnitřní (z činnosti župního náčelníka). Z činnosti bratra Očenáška čerpalo celé sokolstvo a naše župa dvojnásob. Velký počet činovníků i činovnic rostl pod jeho přímým vlivem. Stále se dosud setkáváme s jeho osobním vlivem v mnohých jednotách, jejichž činovníkům jest vzorem.

Bratr Očenášek se nenechal unášet dobou a jejími myšlenkovými proudy, byl za všech okolností svůj – předcházet dobu, a tak vytvářel hodnoty trvalé. Z tělocvičné tvorby pro různá vystoupení župy těžíme v tělocvičně ideově i po jejich skončení ještě dnes, zařadující jednotlivosti do cviků závodních i do pravidelných cvičebních hodin. Župní školy řízené bratrem Očenáškem i v době, když již ze své vůle nebyl župním náčelníkem, měly největší úspěchy. Rozestavný běh kolem župy založený bratrem Očenáškem a k němu přidružený závod okrskových družstev mužů a žen o župní vlajku opakujeme každoročně na závodní dráze. Je povznášejícím podnikem stálého trvání. Proto župní náčelnictva předkládají návrh, aby tento závod nesl pro vždy jméno Očenáškovu.

Spolupráce s bratrem Očenáškem byla vždy radostná. Mnohé schůze župního náčelnictva byly nám školou a poučením. Osobní záležitosti dovedl řešiti jedinečným způsobem, mnohdy jedinou, přímo klasickou větou. Bratr Očenášek spolupracuje se župním náčelnictvem jako jeho čestný člen stále. Před rokem po přání župního náčelnictva vypracoval návrh na nový způsob zkoušení při zkouškách pomahatelských. Nebyl by to bratr Očenášek, aby nešel do hloubky a nepřinesl něco jímavého. Uskutečnění návrhu si ještě vyžádá určité doby. Na svou činnost v župě bratr Očenášek velmi rád vzpomíná a označuje ji za práci, kterou vykonával nejraději v prostředí bratrskou upřímností jemu nejbližším. Vzpomínáme všichni, jednoty, župy, a zvláště mnoho těch, kteří vešli v přímý styk se svým bývalým župním náčelníkem.

Řiďme se vzorem Sokola, pracujme tak obětavě, jak pracovati za své činnosti nám ukládal a bude ve všech našich jednotách dobře.

Blažena Křížová-Martínková: Bratr Očenášek a sokolské ženy

Svůj skrovný příspěvek k jubileu br. Aug. Očenáška píši s vědomím, že jiní, povolanější, řekli již bezmála vše, co má být Sokolstvu připamatováno o životě a působení Očenáškově. Ne však každý si náležitě ujasnil – nemaje namnoze ani možnosti přihlédnouti blíže k způsobu jeho součinnosti se ženami – jak mnoho znamenal bratr Očenášek pro zvýšení podílu žen na práci sokolské, jak mnoho jim poskytoval po dlouhou řadu let, a to nejen po stránce čistě tělocvičné, kde jeho přínos je nejpatrnější i pro pozorovatele vzdálenějšího. Vedle této jeho naukové činnosti je však třeba poděkovat především takt, s nímž nechával své žákyně vedle sebe vyrůstat, jeho neskrývanou, byť tichou, radost z růstu vlastní setby, nezištnou lásku k ženskému snažení na poli sokolském, ať v tom neb v onom pracovním oboru, jeho zanícení pro každou dobrou pracovníci. Co jsme se naučily pod jeho vedením zvlášť vděčně oceňovati, byl způsob jeho styku se ženami, který byl, je a bude vzorem styku muže Sokola s ženou Sokolicí. Tento vytrvalý učitel a nadšený spolupracovník stál vždycky tak vysoko nad lidskými slabostmi, že nebylo možno dávat jeho konání postranní, dvojitý smysl. Pomáhal a rozdával nesobecky z hlubokého zdroje svého vědění se zřením k budoucnosti, nechci nikdy zůstat na výši sám: dobýval z nitra osobností druhých všechno, co by jinak nebylo vůbec objeveno, vykřesával a rozdmýchával jiskry tušených jím schopností jiných jedinců a svým duchem posvěcoval, co vytěžil.

Žena byla pro Očenáška božskou tvárnou hmotou, ke které hleděl s obdivem a s neutuchajícím zápallem, kterou hnětl a bez ustání vylepšoval, ale již také chránil před každým znehodnocením. Spolupráce s Očenáškem povznášela, posilovala a vychovávala k víře, že práce pro ideu je nejenom potřebná, nýbrž také radostná.

V této víře vyrostla za Očenáška v župě Středočeské generace žen, která je mu trvale zavázána a vděčna. Pozdravujeme Vás, milý bratře Očenášku, v opravdové úctě.

Převzato z časopisu Vzlet č. 2 z roku 1941

Oldřich Uhlyarik byl náčelníkem Sokolské župy středočeské Jana Podlipného. V říjnu 1941 byl zatčen gestapem a odvezen do Terezína. Odtud byl v lednu 1942 odvezen do koncentračního tábora Osvětim. Roku 1945 opět vedl cvičení Sokola ve Vršovicích.

Blažena Křížová-Martínková byla župní náčelnicí (do r. 1940) a od roku 1934 členkou jednoty Královské Vinohrady. V roce 1936 pracovala na náčelnictvu ČOS a v různých komisích (závodní, nářadové, pro zkoušky zdatnosti, zkušební, branné, sletové, propagační a krojové). Roku 1945 se stala třetí místostarostkou vinohradské jednoty a o rok později třetí místostarostkou ČOS.

LUDVÍK OČENÁŠEK

Při vzpomínce na Augustina Očenáška nelze opomenout alespoň zmínkou jeho bratra, **Ludvíka Očenáška** (4. 8. 1872 – 10. 8. 1949). Podrobně se životem tohoto konstruktéra, vynálezce, vlastence a také Sokola zabýval kronikář obce Břasy, David A. Cajthaml. Z jeho článků budeme vycházet. Ludvík po vystudování průmyslové školy založil roku 1898 mechanickou dílnu. Zde zkonstruoval a postavil největší letadlo v Rakousku-Uhersku, které bylo ovšem během prvního letu zcela zničeno. Zachován byl pouze motor, který L. Očenášek věnoval letci Evženu Čihákovi, bratranci Jana Kašpara.

Během první světové války se Očenášek aktivně zapojil do odboje nejlépe, jak uměl – konstruováním nové a vylepšováním současné techniky. Zřídil několik sokolských lazaretů, kde provozoval rentgenovou laboratoř. V roce 1915 ve své nuselské dílně vedle množství motorů připravil také plány pro konstrukci raketového torpéda. Tyto plány předal tajně francouzské rozvědce. Po celou dobu války byl součástí odboje jako špion a odposlouchával telefonní hovory rakouské armády. Díky nim také v roce 1918 objevil tajnou telefonní linku, která spojovala Vídeň a Berlín. Informace předal odbojové organizaci Maffie. Za první republiky, v roce 1930, nad Nuselským údolím vypustil osm raket do výšky dvou kilometrů – jednalo se o jedny z prvních veřejných raketových pokusů.

Těsně před vypuknutím druhé světové války byl díky Ludvíku Očenáškovu ozvučen Strahovský stadion pro X. všesokolský slet. Druhou světovou válku prožil v anonymitě. Vyvinul vlastní protitankovou střelu, ale její plány zaslané londýnské exilové vládě se cestou ztratily. Byl jedním z aktivních účastníků pražského povstání v roce 1945. O dva roky později mu prezident Edvard Beneš udělil Československý válečný kříž vzor 1939. Zemřel o deset let později, v roce 1949.

Ludvík Očenášek má svou naučnou stezku v obci Dolní Bělá, jeho vynálezy jsou vystaveny v Národním technickém muzeu v Praze. Setkáte se s ním také, pokud zavítáte do Muzea letectví a kosmonautiky (National Air and Space Museum) ve Washingtonu D. C. nebo v Alagomordu v Novém Mexiku.

redakce

OBNOVA SOKOLSKÉ ŽUPY JANA PODLIPNÉHO



br. Milan Volek

Obnova Sokolské župy Jana Podlipného (tehdy ještě s přívlastkem Středočeská) se uskutečnila před 30 lety. Stalo se to v lednu roku 1991. Rok po slavném obnovovacím sjezdu České obce sokolské, konaném v lednu 1990, obdrželi aktivisté obnovených jednot bývalé Středočeské župy (v podobě před válkou) pozvánku k účasti na shromáždění svolaném za účelem obnovy této župy. Iniciátorem byl bezesporu br. Milan Volek, účastník snah o obnovu Sokola již i v hektickém roce 1968, člen v té době již obnovené jednoty Sokol Strašnice a rovněž člen tehdejšího předsednictva obnovené ČOS. Pozvánku jsem ovšem obdržel s podpisem starosty Sokola Strašnice, bratra Karla Beneše.

Schůze se konala v zasedací místnosti sokolovny strašnického Sokola a účastnili se jí zástupci jednot Sokol Strašnice (br. Volek, Janda, Beneš), Sokol Vršovice (br. Šilhán), Sokol Stránčice (br. Pastvinský), Sokol Český Brod (br. Kapička) a Sokol Uhřetěves (br. Jirina). Účastnil se i br. Maňas, budoucí tajemník župy. Na tomto shromáždění byl prvním starostou obnovené Středočeské župy Jana Podlipného zvolen **br. Milan Volek (obr. vlevo)**.

Pro úplnost je třeba se zmínit o pokusu, který proběhl asi 3 měsíce předtím, v době, kdy ze strany vedení již obnoveného předsednictva ČOS (není mi známo, jakým způsobem bylo zvoleno) zatím žádné pokusy o obnovu bývalých sokolských žup nebyly známé. Tehdy byly svoláni aktivisté obnovených nebo obnovovaných jednot celého někdejšího Pražského pětižupí, což bývalo v sokolské historii sdružení pražských žup (jejichž působnost tehdy značně přesahovala hranice hlavního města) již z doby předúnorové, spolupracujících pouze smluvně mimo standardní organizační strukturu ČOS. Zde nutno poznamenat, že podobným způsobem pracovalo Pražské pětižupí i po dokončení obnovy všech pěti pražských žup a pracuje i dodnes v podobě Pražského trojžupí. Po reorganizaci sokolského župního uspořádání v roce 2002 se totiž počet pražských žup zmenšil (viz dále).

Není mi také známo, kdo schůzku svolal, domnívám se však, že i zde se projevila iniciativa br. Milana Volka, který byl uveden jako jeden ze statutárních zástupců nově zaregistrované župy, o které píše dále. Cílem svolavatelů popisovaného shromáždění bylo založení jediné celopražské župy pod názvem

Sokolská župa Marie Provazníkové. Byla dokonce už připravená kandidátní listina budoucího vedení. Nedošlo ovšem ke shodě. Četní účastníci usilovali o zachování historické župní podoby s poukazem na skutečnost, že na různých místech republiky se historické župy už začaly obnovovat. Mnozí z účastníků proto zasedání opustili. Ze stejného důvodu jsem byl mezi nimi i já, pro kterého organizátoři tehdy navrhovali funkci jednatele. Zbylí účastníci potom skutečně uvedenou župu založili a nechali ji zaregistrovat na Ministerstvu vnitra s povinnými třemi statutárními zástupci. Sokolská župa Marie Provazníkové potom dlouhou dobu v registraci MV existovala, i když nevykazovala vůbec žádnou činnost a ČOS ji ve své evidenci nevedla.

Po své obnově Sokolská župa Středočeská Jana Podlipného rychle rozvíjela další činnost, zejména ve snaze o obnovu činnosti jednot, které před únorem 1948 patřily do její působnosti. Pomáhal jí k tomu v roce 1990 Parlamentem schválený restituční zákon umožňující návrat sokoloven obnoveným sokolským jednotám. V obnovené župě začal působit tajemník br. František Mañas, který měl dobrý přehled ze své předcházející působnosti v ČSTV o jednotách, které pokračovaly v tělovýchovné činnosti i v minulém režimu, velmi často v navenek skrytém sokolském duchu. Tyto jednoty se však většinou o možnosti obnovit legální sokolskou činnost ani nedozvěděly. Br. Mañas s br. Volkem navštěvovali činovníky těchto jednot a k obnově Sokola pomáhali se znalostí způsobu, jak toho dosáhnout. Často jsem je při těchto návštěvách doprovázel. Byl jsem totiž už na ustavující valné hromadě zvolen jedním z župních místostarostů. Pokud byl ve vedení navštívené jednoty i nějaký bývalý sokol, případně někdo, kdo v obecné rovině s restitucemi pro Sokol, a tedy i s obnovou spolku, souhlasil, bylo většinou jednání příznivé. Tím se postupně župa svými „bývalými“ jednotami naplňovala, i když se to bohužel zcela nepovedlo nikdy.

Vladimír Šilhán

V roce 2021 slaví své výročí také vinořská sokolovna. Byla postavena před 95 lety. Jak to tehdy vypadalo, dokumentuje dobová fotografie. A o tom, že ve Vinoři se pilně sokoluje i v současnosti, svědčí krásné přání do nového roku. Děkujeme za něj bratru místostarostovi T. J. Sokol Vinoř, Františku Švarcovi a rádi se k němu s celou redakcí Vzletu přidáváme.

PF 2021



Když se ruka piva chopí, tak se dílo podaří...

**Spolu se sokoly při stavbě vinořské sokolovny
přejeme zdravý a úspěšný rok 2021**

T.J. Sokol Vinoř



AKTUALITY Z NAŠICH JEDNOT

MISTROVSTVÍ EVROPY V JUDU

Ve dnech 19. – 21. 11. proběhlo Mistrovství Evropy v judu v pražské O2 aréně. Šampionát se uskutečnil poprvé v historii samostatné České republiky. Českou republiku reprezentovalo celkem 12 judistů. Vršovický Sokol měl na takto významné soutěži rovněž své zastoupení. Jaromír Ježek zde vystupoval jako reprezentační trenér seniorské reprezentace. Zdeněk Kasík koučoval jediného vršovického zástupce Jaromíra Musila, který bojoval ve váhové kategorii do 81kg.

I když zkušený Jaromír Musil dal do zápasu vše, bohužel nakonec prohrál. Souboj s Muradem Fatijevem z Ázerbájdžánu sice dotáhl do prodloužení, ale do něj vstupoval se dvěma tresty. V nastaveném čase získal dvě žluté karty i jeho soupeř, jenže Musil byl v koncovce pasivnější a po třech minutách a dvanácti sekundách „zlatého skóre“ dostal třetí trest znamenající konec zápasu. Bojoval s úbytkem sil. „Už jsem měl kamenný nohy, trenéra jsem pořádně neslyšel. Takže to bylo takový plácání a vlastně pořádně nevím, jak ten golden probíhal,“ uvedl.

Šampionát v Praze, který byl třikrát odložen a musel se uskutečnit za přísných opatření proti koronaviru před prázdnými tribunami, tak českým fanouškům příliš radosti nepřinesl. Kromě Krpálka ostatních jedenáct českých judistů zaznamenalo dohromady jen tři výhry.



Zleva Jaromír Musil a společná fotografie Jaromíra Musila a Zdeňka Kasíka.

Jaroslav Banzel, oddíl juda T.J. Sokol Praha Vršovice

VENKOVNÍ POHYBOVÁ BOJOVKA V HAVLÍČKOVÝCH SADECH

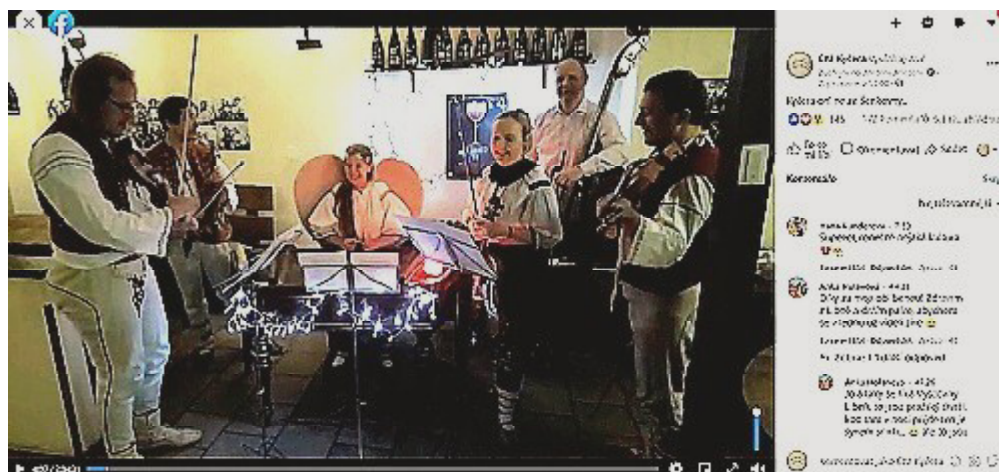
Koncem listopadu 2020 uspořádali cvičitelé oddílu sokolské všestrannosti Sokola Praha Vršovice *Venkovní pohybovou bojovku v Havlíčkových sadech*. Za pomoci mapy a 12 pohybových stanovišť (např. běhání schodů, skákání šachovnice, házení míčkem do „hořící“ obruče, hra na babu) se účastníci dopravovali až k zakopanému pokladu, kde je čekala zasloužená odměna.

Děkujeme odboru zeleně MČ Praha 2, že jsme si s jejich svolením mohli zpestřit toto dlouhé období, kdy se nemůžeme věnovat společnému cvičení.



Alice Krejbichová, T.J. Sokol Praha Vršovice

JAK CIMBÁLOVÁ MUZIKA KYČERA DO VIRTUÁLNÍHO SVĚTA PŘIŠLA ANEŽ KORONAPOHÁDKA S DOBRÝM KONCEM



Už dvě desetiletí je zvykem, že cimbálová muzika Kyčera z vršovického Sokola pořádá první středu v měsíci besedu u cimbálu. Nejinak tomu mělo být i v roce 2020. Za velkého nadšení, plného sálu v sokolovně a za bujarého zpěvu a tance proběhla ta lednová, únorová a březnová. A pak se svět otočil vzhůru nohama. Ti, co nás (myšleno členy

Kyčery) znají, prožili s námi několik let a pár zájezdů do zahraničí, už ví, že se legrace nebojíme a jakékoliv výzvy také ne. A když nemáme co dělat a pospávajícím autobusem se nese věta „muzika se nudí“, bude o pozdvižení postaráno a pospávající autobus se chťe nechťe do pár minut vzbudí.

Blížil se začátek dubna, s ním tradiční první středa a beseda u cimbálu, která vycházela ještě ke všemu na apríla. My muzikanti jsme už dávno před tím měli rozmyšleno, co všechno provedeme náhodným návštěvníkům naší aprílové besedy. Nepříliš dobrý vtip, současná situace, nám však zkazil radost. Zde přišlo ke slovu pověstné „muzika se nudí“. Rozhodli jsme se začít pozvolna a na naši facebookovou stránku CM Kyčera jsme v den besedy vypustili zdravici (stále k dohledání na příslušné stránce). Jako odškodnění pro všechny, kteří se těšili na dubnové setkání. Někteří z nás zapojili celou rodinu, takže se ve videu objevuje roční chlapeček jednoho z našich houslistů, basista převlečený za jednorozce, čtyřadvacetiletá valašská babička čtoucí pohádku, nebo violista vyprávějící vtipy o violistech při zapnuté cirkulárce. Nadšení našich fanoušků neznalo mezí a někteří se na ten patnáctiminutový zázrak zvládli dodívat až do konce.

V květnu už jsme proto byli odvážnější a rozhodli se pro malý krok v životě Kyčery, ale velký krok v případě folkloru a on-line kultury. Se vzpomínkou na oblíbenou větu jednoho našeho kamaráda „co bysme to byli za umělce, dybysme nevydrželi hodinu vostudy“ jsme se pustili do plánování květnové besedy. Ovšem trochu jinak. On-line! Tedy formou živého vysílání. Tedy, jak se tak na Valašsku říká, byla to beseda „na šňůře“ neboli „na lajně“. Zveřejnili jsme datum a čas vysílání a stránku, odkud se zájemcům zjevíme. V první květnovou středu jsme byli tradičně v sedm hodin nachystaní. Netradičně na živý přenos, netradičně s rouškami na puse a netradičně bez jediného diváka, tanečníka a zpěváka. Stálo nás to každého aspoň dvě solidně poslintané roušky (vzhledem k tehdejším nařízením jsme je museli mít i během zpěvu) a spoustu nervů – bylo zvláštní bavit lidi, které vlastně nevidíte. Bylo ale krásné, že v jednu chvíli nás sledovalo přes 100 různých domácností na svých telefonech, počítačích a ti odvážnější dokonce na velkoplošných televizích. (Mnozí u toho notně konzumovali především víno, proto to s námi vydrželi od sedmi až do půl desáté.) A nás potěšilo, že už během přenosu přišlo spoustu reakcí: pozdravy z různých koutů světa (z naší republiky, ale také ze Slovenska, Německa, Lucemburska nebo z Indonésie), chodila dokonce hudební přání a různé další zdravice nebo třeba i fotky domácího besedování. První on-line beseda u cimbálu se tedy podařila.

V červnu se povedlo setkat se naživo v sokolovně a v létě jsme prozřetelně přidali i jednu letní první středu. V září jsme také pobesedovali v sokolovně s plnou podporou zpěváků, tanečníků a přátel lidové hudby. V říjnu však nezbývalo než přejít znovu do exilu virtuálního světa. Ovšem se ztíženými podmínkami – zákazem zpěvu. Vyřešili jsme to různě: došlo na recitaci písňových textů, karaoke (sledující měli před sebou na obrazovce text, a tak si doma mohli zazpívat sami), nebo na rapovou verzi. Tu schytala píseň Vysoký jalovec. Náš primáš se v černých brýlích, kšiltovce, ověšený řetězy a za příslušných rozmáchlých gest černošského interpreta s tepláky proklatě nízko pod pasem pustil do této výzvy s vervou... No a pak jsme ještě zavzpomínali na návštěvy zubařského křesla a několik písní představili ve verzi *brumendo* (tedy místo textu oblíbené hmhmhmhmhm).

V listopadu jsme se nemohli sejít v potřebných pěti lidech, proto jsme se rozhodli, že každý nahraje doma něco, co bude stát za to a opět vyrazíme s videem. Mezi nejzajímavější počiny (stále dohledatelné)

patří přetextování některých lidových písní dle aktuální situace. Zde výběr: *Anička dušička nekašli, aby ti COVIDa nenašli, já ťa chytím polúbím aj zatočím a potom si na COVID testy zaskočím, zaskočím i s celú dědinu, dyž já mám pozitivní děvčinu.*

Slunéčko zachodí za Janovu horu a už bude večer, pojd'me rychle domů. Slunéčko zachodí, my domů nepůjdem, venčíme čivavu, s ní venku pobudem.

Eště si já, eště si já jedny testy zaplatím, potom sa já, potom sa já k mojej milej navrátím, od večera do rána, nikdo z nás nevychází a já idem, z Vyšehradu idem, bez rúšky, bez tolara.

Rožnovske hodiny smutně bijú, už strýca Prymulu odvád'ajú.

A místo tradičního upozornění na pauzu zpěvem *Po kališku, po kališku* aktuální *Po kašíčku...*

V prosinci už to bylo veselejší, mohlo se nás sejít přesně šest. Mohli jsme tedy vysílat živě, a to dokonce bez roušek. A znovu velké množství hezkých reakcí už během přenosu, pozdravy z různých míst naší vlasti i Evropy, spousta svinutých koberců tam, kde si s námi chtěli zatančit i doma a písňová přání – jedno letělo třeba do krčské porodnice budoucí mamince dvojčátek, která se měla v ten den narodit...

Na Tři krále jsme se těšili, že zopakujeme prosincové živé vysílání. 5 PES nám to ale nedovolil. Vytvořili jsme alespoň krátký videopozdrav a tříkrálové přání, které je na síti stále k mání.

Sice to není to ONO, ale funguje to jako taková náplast pro nás muzikanty i pro všechny, kteří si chtějí každou první středu udělat radost a zajuchat si. A kdybyste chtěli i Vy a situace stále nedovolila setkání ve vršovické sokolovně, stačí si najít na Facebooku CM Kyčera a dát „lajk“ nebo napsat na email pozvanky@cm-kycera.cz a my už Vám napíšeme, kde nás v tom virtuálním světě najdete. Besedy jsou zdarma, zpětná vazba potěší. Transparentní účet na příspěvky na chudé muzikanty a člověka v žízni jsme ještě nezřídili.

Tak v únoru (3. 2. – první středa) se na Vás těšíme! Buď při živém vysílání on-line besedy (pokud se budeme moci sejít alespoň my, muzikanti), nebo v nějakém veselém videu. Abyste věděli, že valašský folklor z Vršovic pořád žije!

Obrázek: A tak to vypadá, když si nás pustíte na svém počítači.

Anna Jagošová – cimbalistka CM Kyčera T.J. Sokol Praha Vršovice

MIKULÁŠSKÁ V T.J. SOKOL PRAHA VRŠOVICE

V sobotu 5. 12. 2020 se to po setmění před Sokolem Praha Vršovice hemžilo čerty, hodnými i trošku zlobivými dětmi (samozřejmě za pečlivého dodržení všech vládních protiepidemických opatření). Děti oddílu sokolské všestrannosti měly připravenou překážkovou dráhu, kterou musely zdolat pod dohledem nezbedných čertů, ale na konci je čekal vlídný Mikuláš s andělem a čertem a každého za jeho skutky odměnil (i brambůrky a uhlíčko si někteří odnášeli).

Díky dobrému naladění všech zúčastněných, doprovodnému zvuku vánočních koled, vůni čaje a hořících svíček celá akce nabrala krásnou vánoční atmosféru.



Alice Krejbichová, T.J. Sokol Praha Vršovice

PODZIM V SOKOLE PRAHA STARÉ MĚSTO A VÁNOČNÍ VYCHÁZKA 3V1

Letošní rok 2020 je od března trochu podivný. V tělocvičně jsme od začátku pandemie ještě nebyli (nejprve zákaz, pak rekonstrukce oken ve školní tělocvičně, která dodnes není hotová, pak zase zákaz). Přesto se nevzdáváme a snažíme se být v kontaktu, jak jen to jde. Povedl se alespoň letní tábor, který jsme si všichni náramně užili. Od září do konce října jsme cvičili na hřišti, absolvovali jsme dva výlety, zúčastnili jsme se Běhu Karlínským sadem, Běhu Dáblickým hájem a Sokolského běhu republiky (z tradiční Velké Kunratické nás všechny vyškrtali).

Po celou dobu, kdy bylo všechno zakázáno, jsme ale byli v kontaktu. Lucka s Bárou vymyslely sokolskou výzvu „Sokolchallenge“, kdy děti i dospělí za každou sportovní aktivitu, kterou udělají a jakýmkoli způsobem nahlásí, dostávají přidělené body. Zapojeno je 39 osob, což je kolem 90 % naší všestrannostní skupiny. Esterka vede krásnou tabulku, ze které je vidět, že se zapojili i někteří rodiče. Na ty nejlepší čeká překvapení. A abychom jenom nesportovali, tak děti luští labyrinty, kreslí sokolské znaky a vytvářejí různé rukodělné práce, které mi posílají do emailu a já je tisknu a lepím do kroniky místo tradičních zápisů z akcí. Nádherné dýně, věnce z kaštanů i adventní, pečení koláčů, perníčků i cukroví, štípání dříví na chalupě a spousta dalších krásných výtvorů.

Když už jsme mysleli, že se do Vánoc neuvidíme, najednou se situace trochu rozvolnila a mohlo se venku sejít 50 osob. Uspořádali jsme tedy Mikulášský orientační závod po Starém Městě a na čtvrtek 17. prosince jsme naplánovali vánoční večerní vycházku s baterkami do lesa. Musím říci, že jsme měli velké štěstí, protože od pátku bylo zase povoleno venku scházení pouze šesti osob. Od Muzea jsme odjeli metrem a autobusem na Kamýk. Název 3v1 proto, že to byla jednak vycházka s krmením zvířátek, kdy věšíme na větvičky krmení pro zvířátka v lese, jednak tradiční vánoční vycházka s luštěním šifer (Lucka s Bárou připravily trasu v lese s plněním úkolů a já jsem umístila na stromy obálky s rozstříhanými zprávami, které měly děti podle kategorií najít, doma je musí slepit a vyluštit) a v neposlední řadě vánoční besídka s rozdáváním dáreků, která běžně bývá v tělocvičně. Na konci lesní trasy nás čekal nádherně ozdobený vánoční stromeček se světelným řetězem, který připravila Lucka, vedle něj ubrus s hostinou (vánoční cukroví a pití, které připravila Bára) a další ubrus připravený na dárky. Každý přinesl jeden vyrobený nepodepsaný dárek a zase si jeden odnesl. Spoustu dalších dárečků si ještě děti nadělily mezi sebou a nezapomněly ani na nás cvičitelky. Popřáli jsme listopadovým a prosincovým oslavencům, rozdali si obálky s pamětními lističky za docházku a ostatní akce a nakonec jsme si kolem stromečku zazpívali koledy. Popřáli jsme si krásné vánoce a vydali se na zpáteční cestu k Muzeu s vírou, že se snad už brzy sejdeme v tělocvičně.



Věra Čížková, náčelnice Sokola Praha Staré Město

FLORBALISTI ZE SOKOLA KRÁLOVSKÉ VINOHRADY ZAKONČILI ROK 2020 VÍTĚZNĚ



Vinohrady zakončily kalendářní rok 2020 vítězně! V rámci dohrávky 3. kola Livesport Superligy proti Panthers Otrokovice vyhrály na hřišti Otrokovice 3:0. Klíčem k triumfu byla vydařená úvodní část, během které sokolové vstřelili všechny tři branky. Branku pak zavřel brankář Karel Šantora a vychytal svou první nulu v SKV. Branky a nahrávky: 12. Strachota (Hájek), 18. Gregor (Strachota), 18. Lanc (Hartman). Rozhodčí: Kačer, Vašíček. Vyloučení: 1:2. Bez využití. Hráno bez diváků.

převzato z: <https://skyflorbal.cz/>

ROK 2020 VE ZNAMENÍ ON-LINE CVIČENÍ

Rok 2020 si budeme pamatovat bezesporu hodně dlouho. Omezení, která přišla v polovině března, se týkala všech oblastí našeho života, včetně toho sokolského. Každý sokolský cvičitel si jistě v neděli 15. března, kdy byl vyhlášen první nouzový stav, uvědomoval, že jde o zásadní přerušení naší činnosti, ale v tu chvíli si nikdo z nás neuvědomoval, jak dlouho může trvat. Na jedné straně má před sebou člověk vidinu volných podvečerů a večerů, možnost dohnat resty, které díky vytíženosti má, ale na druhé straně vidí to přerušení kontaktů s cvičenci, narušení naší činnosti, které by se dalo jen velmi těžce nahrazovat. A tak se myslím spousta z nás hned začala porozhlížet po způsobech, jak udržet alespoň částečně aktivitu své jednoty, jak nabídnout cvičencům něco na dálku. Díky náhodě a pohotové reakci jsme byli v Lomnici nad Popelkou asi první jednotou, která začala s cvičením on-line. Jak to vzniklo, už bylo několikrát řečeno, ale i tak to musím připomenout.

Když jsme v neděli večer, den před nouzovým stavem s mojí sestrou – sestrou Veronikou hovořili o tom, co všechno další dny přinesou, vnukla mi myšlenku cvičit on-line. Když jsem pustil na Facebook tuto informaci, že si v pondělí on-line zacvičíme, tak to bratr Láďa Toncar předsídlil s komentářem „cvičení Tyršfit on-line – od zítřka každý den“. A bylo to! No upřímně, bral jsem to v tu chvíli jako výzvu, kamarádský hec a říkal jsem si, že těch 14 dní nouzového stavu to přece zvládnou. Nakonec z toho bylo každodenní cvičení do 30. dubna. A následně, až do 17. května, se cvičilo třikrát týdně. A to jsme na začátku opravdu nečekali.

Počáteční nervozita, strach, zda bude vše po technické stránce fungovat, nejistota, zda budou cvičební jednotky přiměřené pro cvičence. Spoustu dalších obav a otazníků v souvislosti s on-line cvičením jsem měl nejen já, ale i mnoho dalších cvičitelů, kteří se k této nové formě sokolského cvičení přidali. Všem nám to pár dní trvalo, ale jak jsem měl možnost zjistit, počáteční nervozity a ostychu se všichni brzy zbavili a během pár týdnů se nabídka on-line cvičení rozrostla snad pro všechny věkové kategorie. A k tomu všemu přibývalo díky nápaditosti cvičitelů velké množství dalších aktivit, které byly koordinovány on-line. Sokolské stezky, sbírání cviků v přírodě, kororientáky... Bylo toho hodně a alespoň částečně mohlo být nahrazeno velké množství aktivit, které v roce 2020 nebylo možné realizovat.

Víc než kdy jindy jsme myslím pocítili sílu sociálních sítí v tom kladném slova smyslu. Nejen že se podařilo udržet kontakt se stálými cvičenci, ale co bylo konkrétně pro mě naprosto neuvěřitelné, přidaly se desítky dalších cvičenců, nejen sokolů. Tyršfit tak cvičili sokolové v USA, Švýcarsku, Německu, Rakousku, Slovensku, desítkách míst v Čechách a na Moravě. Cvičili i mí kolegové ze školy a lidé, u kterých bych to nečekal. A co je důležité, spousta lidí v mém okolí si začala více všimnout naší sokolské činnosti a začala ji brát vážněji. Pozitivní reakce a milé zprávy byly jistě pro všechny, kteří se jakýmkoliv on-line aktivitami zabývali, velkou dávkou pozitivní energie, kterou v té době každý z nás potřeboval. Nejen na jaře, ale i na podzim a nyní, na začátku roku 2021.

Rok 2020 byl pro mne velkým poučením, rozšířil jsem si cvičitelské obzory a zpětně jsem moc rád, že jsem cvičencům mohl nabídnout Tyršfit jako alternativu k pravidelným pohybovým aktivitám. Myslím, že všechny tyto on-line aktivity, které napříč celým Sokolem spontánně a zcela dobrovolně vznikaly, byly také jednou z forem podpory v nelehké době, vždyť přeci „ve zdravém těle – zdravý duch“.

Často jsem si říkal, zda to stále má smysl, zda už toho není moc. A vždy přišla nějaká milá zpráva, která dala nový impuls a energii pokračovat dál.

Nové formy, které jsme si vyzkoušeli, nám jasně ukázaly, že Sokol se ani v 21. století jen tak před něčím nezastaví, že naše činnost může pokračovat dál. Když jsou dveře zavřené, vlez sokol na obrazovku nebo sociální síť!

Sokol je tělocvičný **spolek** a my, jeho členové, máme neutuchající potřebu být **spolu**. Bohužel,



sebelepší cvičení před obrazovkou, nemůže nahradit osobní kontakt. Tak i přes širokou nabídku aktivit byl pro nás rok 2020 rokem strádání. Věřím, že jsme nyní již na cestě, která nám umožní se brzy vrátit ke společnému cvičení, na něž jsme byli zvyklí. A já se na ně a všechny další chvíle strávené v sokolských kruzích nesmírně těším.

Se sokolským pozdravem NAZDAR!

Petr Sádek, náčelník T.J. Sokol Lomnice nad Popelkou a sokolské župy Krkonošské-Pecháckovy

O ČINNOSTI KLUBU SOKOLSKÝCH SENIORŮ PKSS

V letošním roce jsme měli naplánované mnohé aktivity v rámci našeho klubu seniorů PKSS. V lednu a únoru se naše akce realizovaly ještě bez omezení nouzovým stavem. Uspořádali jsme i v době rozvolnění několik přednášek, výletů a zúčastnili se zajímavých sokolských kulturních akcí.

V únoru se uskutečnil v dobrém sněhovém počasí a náladě náš jednodenní výlet do Jizerských hor, kde někteří využili možnosti běžkování, ale většina se bavila zimní turistikou. Vycházka na Prezidentskou chatu a kolem přehrady u Bedřichova se uskutečnila za slušných sněhových podmínek. Druhým zimním výletem byla Šumava, kde o víkendovém pobytu v Srní si všichni užili krásného slunečného počasí se sněhem, zimní turistiky nordic walking a také i běžkování. Někteří odvážlivci využili i možnost sjezdového lyžování na německé straně. Kulturní večery byly stmelujícím činitelem (a to jsme ještě nevěděli, co je v tomto roce – bohužel – před námi).

Z besed, uskutečněných ještě před pandemií, se velmi povedly dvě cestopisné. První beseda o Bali– ostrově bohů, pod vedením bratra Ivoše Antuška a druhá o Jordánsku – království přírodních krás, pod vedením sestry Strnadové. Nastal však březen, který změnil nejen naši klubovou činnost, ale životy nás všech. Naši činnost to poznamenalo hodně, protože od této doby jsme museli zrušit veškeré naše naplánované klubové akce. Malé aktivity jsme v podstatě organizovali ze dne na den, v závislosti na nařízení vlády. V červnu to byl oblíbený závěrečný sokolský víkend na Jindřichohradecku s besedou, výlety, cvičením a hrátkami, v červenci oblíbenou Senioriádu na libeňském trávníku. V září před dalším zprísněním to byl výlet na Táborsko (obr.), družební Senioriáda v Kralupech n. V., účast na celostátním sokolském setkání v Děčíně. Jednou z posledních akcí byla vernisáž putovní výstavy fotografií sestry Marušky Brunerové v Hostivaři a následná výstava s besedou, kde jsme jí poblahopřáli k významnému životnímu kulatému výročí. Všechny podzimní akce jsme si po delší době sociální odluky užívali. Další čas však již nepřinesl pozitivní zprávy. Přesto jsme se individuálně zapojili do oslav Památného dne sokolstva a mnozí uskutečnili individuální výstupy na vrchol – ať již na Blaník, Říp nebo na jiný kopeček ve svém okolí. A také oslav k 28. říjnu – svátku republiky, opět díky nápadu Odboru všestrannosti. Mnozí posílali a posílají doposud různé fotografie z individuálních aktivit, kterých si považujeme. Někteří se zapojili také do soutěže VO ČOS o netradiční ztvárnění sokolského znaku v seniorské kategorii.

Od jara jsme se marně všichni těšili na plánovaná kulturní vystoupení pod taktovkou Divadla pod Petřínem i jeho malé scény a dalších kulturních akcí v Tyršově domě a v Libni. Bohužel ani nadcházející zima nám nepřinesla pozitivní zprávy, naši běžnou činnost stále nemáme. Přesto však mnozí pro ostatní měli různé zajímavé nápady na činnost, a i doma cvičí on-line, za což jsme rádi, neboť pohyb je důležitou součástí denního režimu. Věříme, že v dalších měsících ke zlepšení dojde a budeme se moci vrátit k naší běžné klubové činnosti, na kterou se všichni již moc těšíme. Budu ráda poslem dobrých zpráv, až budu rozesílat opět náš klubový program s akcemi. Do té doby na sebe mysleme a opatrujme se všichni.



Lenka Brandová

SOKOLGYM 2021

Organizační výbor SokolGym 2021 se nyní dohodl na tom, že přípravy na akci pokračují v plném rozsahu do konce února. K 1. březnu rozhodneme, zda se akce bude konat v roce 2021 nebo bude přeložena do roku 2022.

PaedDr. Anna Jurčíčková, náčelnice ČOS

	3	14		12	15	2	17	29			34	41	9		36	7	42
1																	
4			11 →							31 → 30 ↓					35 →		
13					19 ↓			28 →							40 →		37
16		25 ↓	18 → 26 ↓				33 → 27 ↓				32 ↓			10 ↓	39 →		
							23 → 21 ↓								38 →		
22					6											8	
	24			20						5							

SOKOLSKÁ KŘÍŽOVKA

V tomto čísle Vám přinášíme křížovku, jejímž autorem je Ivo Antušek. Tajenku získáte, když správně sestavíte písmena ze žlutých políček. Ptáme se na název dřívější přílohy Vzletu, která byla určena dětem. Řešení tajenky nám zašlete na email zahradkar@inbox.ru s předmětem VZLET – KŘÍŽOVKA nejpozději do **1. března 2020**. Uvedte jméno, příjmení, jednotu a tajenku. Správné odpovědi budou slosovány a výherce obdrží malý dárek. Jméno výherce se dozvíte v dalším čísle Vzletu a také na župním YouTube kanálu Sokolská župa Jana Podlipného.

1. T.J. naší župy, jejíž sokolovna je největší na světě
2. Turistický oddíl T. J. Sokol Praha Libeň
3. T.J. naší župy, která pořádá každoročně běh stejnojmenným sadem
4. Chemická značka zlata
5. Příjmení činovníka naší župy, zakladatele sokolské rytmiky (15.1.1871–29.9.1942)
6. Název hromadné skladby (dorost, ženy, muži) předvedené na 14. Gymnastrádě v Lausanne a XV. všesokolském sletu
7. Název gymnastického náradí
8. Jedna ze samohlásek
9. Zábava (například dětská)
10. Potomek mužského pohlaví
11. Představa, myšlenka
12. Název pražské čtvrti, v níž je ulice Jana Podlipného
13. Odnož
14. Značka oxidu rutheničelého
15. Předložka
16. SPZ Libereckého kraje
17. Stát na Arabském poloostrově (zkratka)
18. Zkratka pro European Easy Energy
19. Zkratka pro Evropskou komisi
20. Příjmení zakladatele Sokola
21. Zkratka pro národní školu
22. Obyvatel severského státu
23. Příjmení judisty a trenéra reprezentace (člen T.J. Sokol Praha Vršovice)
24. Zkratka pro tělovýchovnou jednotu
25. Zkratka spolku Polska organizacja turystyczna
26. Zkratka počítačového archivačního programu z 90. let
27. Infekční onemocnění časté ve středověku
28. Jméno muziky pod T.J. Sokol Praha Vršovice (funguje od roku 1954)
29. SPZ okresu Karviná
30. Odra německy
31. Zkratka Zálesáckého závodu zdatnosti
32. Zkratka Elektrotechnického svazu českého
33. Zkratka pro titul doktor filozofie
34. MPZ Nového Zélandu
35. Příjmení autora sokolského pochodu V nový život
36. Hlavní město Kazachstánu (1997–2019)
37. Forma pohybu/název sportovní disciplíny
38. Příjmení holandského boxera (6.9.1895–31.8.1972), který soutěžil na LOH 1920
39. Zkratka Aliance národních sil
40. Zkratka jména turistické chaty ve Vysokých Tatrách
41. Zkratka pro Občanský zákoník
42. Označení letadel Sýrie

První číslo časopisu VZLET v roce 2021 připravili a redakčně upravili z dostupných materiálů Anna Jagošová, Ivo Antušek a Vladimír Šilhán. Spolupráce – autoři jednotlivých příspěvků.

Redakční rada: Anna Jagošová – vedoucí redaktorka, Ivo Antušek, Anna Holanová, Vladimír Richter a Vladimír Šilhán

Tisk: vlastní – Sokolská župa Jana Podlipného

Sokolská župa Jana Podlipného, Vršovické nám. 111/2, 101 20 Praha 10

e-mail: zpodlipneho@volny.cz, tel. : 271 742 775, 724 999 069.

Chcete se podílet na obsahu Vzletu? Své příspěvky, informace, fotografie, plakáty či další materiály pošlete na tyto adresy: Anna Jagošová anickajagosova@centrum.cz nebo Ivo Antušek zahradkar@inbox.ru